

ת"פ 13436/11/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 13436-11-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות יחידת תביעות י-ם במשטרת
ישראל
נגד
פלוני
ע"י ב"כ עו"ד חלאיילה
הנאשם
המאשימה

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים בעבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק). עוד מיוחסת לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק.
2. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 27.6.16 גנב הנאשם אופניים חשמליים מרחבת "כיכר ציון" בירושלים. כאשר היה עצור בחשד לגניבה, אמר לשוטרת ששמרו עליו שהוא יודע איפה הן עובדות ושהוא זוכר אותן, ושהם עוד יפגשו ויראו מי הוא באמת. על כן, הואשם הנאשם בעבירת גניבת רכב ובאיומים.
3. על פי עובדות האישום השני, ביום 26.6.16 (נכתב בטעות 26.6.17), בין רחובות הלל לשמאי בירושלים, גנב הנאשם קטנוע. על כן, הואשם הנאשם בעבירת גניבת רכב.
4. ביום 13.3.19 מסר הנאשם את תשובתו לאישום וכפר במיוחס לו, והתיק נקבע להוכחות. במאמר מוסגר יוזכר שבין מתן התשובה לאישום לבין תחילת שמיעת ההוכחות, נערך דיון בשאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין, אשר גם לגביה נשמעו עדים. לבסוף הוחלט שהנאשם כשיר, ונשמעו ראיות לגבי האישומים גופם.

ראיות התביעה

5. **מר דאני תחשלאוזן (להלן: דאני), ע"ת 3**, הוא הבעלים של האופניים שנגנבו בהתאם לאישום הראשון. העד סיפר שקשר את האופניים באופן מרושל לפני שנכנס לבנק הפועלים, וכשיצא ראה שהם נגנבו. הוא חזר לבנק וביקש לצפות במצלמות האבטחה, ואז פנה לשתי חיילות ויחד הלכו למלון הרברט סמואל ושם צפו במצלמות האבטחה, בהן ראה את הנאשם נוסע משם עם אופניו. לדבריו, הוא זיהה את האופניים שלו כי היה מחובר להם כיסא בטיחות של תינוק, ולפי צבעם. עוד ציין שהאופניים עלו לו בסך הכל (יחד עם תאורה ואביזרים נלווים) 4,500 ₪ ושהם היו חדשים. בעקבות גניבתם נאלץ דאני לקנות אופניים אחרים משום שזו הייתה דרך התעבורה היחידה

שלו. לדבריו, הוא זיהה את הבחור שגנב לו את האופניים כשנקרא למסור את גרסתו בתחנת המשטרה, על פי מבנה הגוף והחולצה שלבש, שהייתה אותה חולצה. עוד סיפר דאני שהנאשם פנה אליו בתחנת המשטרה ואמר לו "זה לא אני, זה לא אני".

6. **רס"מ מני חדד, ע"ת 2**, היה החוקר הראשי בתיק, גבה עדויות בתיק וחקר את הנאשם. העד סיפר שהנאשם זכור לו היטב מאז החקירה, ושהיה רואה אותו פעמים רבות במסגרת עבודתו מסתובב על אופניים במרכז העיר, ועל כן לא היה לו ספק שמדובר בנאשם כאשר הגיע לחקירה. הוא העיד על פעולות החקירה שנעשו ועל הדרך בה דאני זיהה את החשוד. בחקירתו הנגדית נשאל מדוע לא השוו באופן אלקטרוני את פני הנאשם עם הדמות שצולמה במצלמות האבטחה, והוא השיב שזיהוי אלקטרוני לעולם לא יהיה מדויק כמו זיהוי אנושי. עוד נשאל למה לא ציין שמדובר בחשוד עם מגבלות, והשיב שהוא ראה רק את השימוש במכשיר השמיעה, ומעבר לזה חש שהנאשם השיב בצורה עניינית ורלוונטית לשאלות בחקירה, ועל כן לא ראה צורך להעביר אותו לחקירה בפני חוקר מיוחד או לציין שהנאשם בעל מגבלות כלשהן. עוד נשאל מדוע לא ציין זאת לאחר שעבר על הרישום הפלילי של הנאשם, בו הדבר מופיע, והשיב שלא זכר שראה זאת ועל כן לא ציין את הדבר.

7. **גב' יובל מהתבי, ע"ת 4**, שירתה במועד הרלוונטי במג"ב. היות ולא זכרה את המקרה נוכח חלוף השנים, התקבלה הודעה שנגבתה ממנה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (ת/12), בה סיפרה כיצד דאני ניגש אליה ואל שותפתה אסתר וסיפר להן על גניבת האופניים, והן ניגשו למלון הרברט סמואל הסמוך למקום הגניבה וביקשו לצפות במצלמות האבטחה. שותפתה צילמה במכשיר הטלפון הנייד שלה את מה שראו במצלמות האבטחה. עוד סיפרה העדה שכשבוע לאחר מכן, במהלך סיור שגרתי, ראו אסתר והיא את הנאשם מסתובב בירושלים עם אופניים, ועצרו אותו. הן זיהו אותו כי לבש את אותם הבגדים שלבש בעת הגניבה (ונצפו במצלמות האבטחה), וענד שעון וצמיד שזכרה. לדבריה, לאחר חקירתו הן לקחו אותו לעמדת צילום במגרש הרוסים שאז איים עליהן כמתואר בכתב האישום.

8. **גב' אסתר מוצה, ע"ת 1**, היא שותפתה של יובל, ע"ת 4, והעידה אף היא על קבלת התלונה מדאני. הוגשו דוח הפעולה והמזכרים שרשמה (ת/13-ת/15). העדה נשאלה על המזכרים שרשמה ועל כך שלא נאמר בהם שהוא איים גם עליה, אלא רק על השוטרת הנוספת, וכן על כך שהמזכר נכתב רק למחרת האירוע ולא מיד לאחר השמעת האיומים ע"י הנאשם. העדה לא ידעה להשיב על שאלות אלה משום שלא זכרה את האירוע ברמת דקדוק זו, היות ועברו 6 שנים מאז האירוע.

ראיות ההגנה

9. הנאשם העיד להגנתו. בחקירתו הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום, אמר שהוא לא ביצע את הגניבות המתוארות בו ושהוא "לא יודע כלום".

דין והכרעה

האישום הראשון

10. השאלה שבמחלוקת היא האם הנאשם הוא מי שנראה במצלמות האבטחה גונב את האופניים. בנוגע לכך, הראיות המרכזיות שהציגה המאשימה הן אלה: צילומים ממצלמות האבטחה, בהם נראה אדם הדומה בחזותו לנאשם, רוכב

על האופניים הגנובות ממקום הגניבה והלאה (ת/10); המתלונן, שזיהה את האופניים שבסרטון כאופניים הגנובות שלו; שתי השוטרות, שזיהו את הנאשם שבוע לאחר שראו את סרטון הגניבה, והביאו למעצרו (ת/12-ת/15); פניית הנאשם למתלונן בתחנת המשטרה ודבריו "זה לא אני, זה לא אני"; הבגדים שלו, שלבש בכל הפעמים בהן נצפה - בשני סרטוני האבטחה ובעת תפיסתו - וכן השעון והצמיד שזיהו השוטרות.

11. מבחינת הראיות בכללותן ובעיקר מבחינת דברי השוטרות - אלה שנאמרו בפניי ואלה שנכתבו במזכרים ובדוחות שהוגשו - נראה שהנאשם הוא מי שנצפה בסרטון האבטחה גונב את האופניים. העובדה שהשוטרות זיהו אותו בצורה כה ברורה עד שנעצרו באמצע הרחוב - בעת פעילות אחרת שלהן - והביאו למעצרו, מעידה יותר מכל על הוודאות שלהן בכך שמדובר באותו אדם שראו שבוע (!) קודם לכן. מעצרו של אדם בחשד לגניבת אופניים הוא לא דבר של מה בכך, והשוטרות לא היו פועלות כפי שפעלו אם לא היו בטוחות ברמה גבוהה מאד שמדובר באותו אדם. זאת, לא רק על פי הבגדים שלבש, אלא גם על פי סממנים ייחודיים יותר, כדוגמת השעון שלו, הצמיד, והנעליים, עד שלא ניתן לומר שמדובר בצירוף מקרים ותו לא. יתרה מכך, גם העובדה שמדובר בבגדים שהנאשם נצפה לובש בשלוש הזדמנויות שונות מחזקת את הקביעה שלא מדובר בצירוף מקרים והנאשם הוא מי שנצפה רוכב על האופניים בסרטון מצלמות האבטחה של מלון הרברט סמואל.

12. זיהוי נוסף של הנאשם התבצע לאחר מכן, בתחנת המשטרה, על ידי החוקר מני חדד, שסיפר בבית המשפט שהוא זיהה את הנאשם ומכיר אותו מפעילותו במרכז העיר. לעד לא היה ספק שמדובר באותו אדם שנצפה במצלמות האבטחה - זאת, בנוגע לשני מקרי הגניבה בהם הוא מואשם.

13. כמובן, שגם העובדה שהנאשם פנה למתלונן בתחנת המשטרה, מיוזמתו, ואמר לו ש"זה לא אני", מחזקת את הקביעה שהוא מי שגנב את האופניים ועל כן הרגיש צורך להצטדק בפני המתלונן. טענת המאשימה לפיה ייתכן שהנאשם עקב אחרי המתלונן ולכן ידע להתנצל בפניו מתקבלת על הדעת, אך איני נדרשת לקבוע קביעה עובדתית בנדון משום שזיהויו של הנאשם על ידי השוטרות ואופן מעצרו מספק דיו.

14. באשר למיהות האופניים עצמם, אין ספק ולא נטען שלא מדובר באופניים השייכות למתלונן. המתלונן מזהה אותן בסרטון כשלו, והן נראות נלקחות מהאזור בו המתלונן השאיר אותן, בזמנים בהם שהה בבנק.

15. מודעת אני לעובדה שמדובר בראיות נסיבתיות, אך הפסיקה הכירה לא אחת באפשרות להרשיע על סמך ראיות נסיבתיות בלבד, כאשר זו המסקנה ההגיונית היחידה העולה מהן:

"הראיה הנסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה, בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מהעובדות השנויות במחלוקת, אלא את קיומה של נסיבה אשר על פיה ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת (ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 61 לפסק דינו של השופט נ' הנדל בע"פ 5270/14 [פורסם בנבו] (29.12.2015) (להלן עניין קלנר); ע"פ 3652/14 כנעאני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 51 (28.12.2015); ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 19 (1.7.2014) (להלן: עניין שבתאי); ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745, 753 (2004) (להלן: עניין פון וייזל)).

עם זאת, נקבע לא אחת, כי אין בשוני זה כדי למנוע מבית המשפט להרשיע נאשם על בסיסן של

ראיות נסיבתיות בלבד, ובמובן זה אין להבחין בין כוחן הראייתי של ראיות ישירות לבין כוחן של ראיות נסיבתיות, להוכחת אשמתו של הנאשם (עניין קלנר, פסקה 13 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן בע"פ 5496/14; ע"פ 543/79 נגד נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113, 138 (1980) (להלן: עניין נגר); יניב בן-הרוש "ההיררכיה המדומה של הראיות - בעקבות ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף" עורך הדין 86 [פורסם בנבו] (2015)).

הרשעה על-פי ראיות נסיבתיות, תתאפשר אף אם כל אחת מהראיות הנסיבתיות, כשלעצמה, אינה מספיקה לצורך הרשעה, ובלבד שמסקלן המצטבר של הראיות אינו מותיר ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם (ע"פ 2304/12 מטר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 37 (13.1.2015); עניין שבתאי, פסקה 19; ע"פ 60/12 עמר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 28 (7.11.2012); ע"פ 5460/12 רחמים נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 32 (1.5.2013)).

לצורך הרשעה, יש הכרח כי המסקנה המפלילה תהיה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, וזאת לאחר בחינת מכלול הראיות באספקלריית ניסיון החיים והשכל הישר. היה ויעלה בידי הנאשם להצביע על גרסה עובדתית חלופית, המתיישבת עם הראיות הנסיבתיות שהובאו בפני בית המשפט, יהיה די בכך לשם זיכוי מהאשמה המיוחסת לו (ע"פ 3914/05 אחר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 14 (10.11.2008); עניין נגר, עמ' 141). (ע"פ 8948/12 איהאב נמר נ' מדינת ישראל (נבו) (01.02.2016)).

16. לאור כל האמור לעיל, נראה שהמסקנה ההגיונית היחידה העולה ממכלול הראיות שהציגה המאשימה היא שהנאשם הוא שנצפה גונב את האופניים בסרטון. בהקשר זה יצוין כמובן שהנאשם נמנע מהצגת גרסה חלופית המתקבלת על הדעת. על כן, אני **מרשיעה את הנאשם בעבירת גניבת רכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.**

17. באשר לעבירת האיומים, התשתית הראייתית היא הודעת השוטרת יובל במשטרה, בה סיפרה שאיים עליה ועל חברתה, וכן המזכרים שכתבה השוטרת אסתר בהם תיארה את המקרים (ת/12-15). אין בעובדה שהשוטרת לא זכרו לפרטי פרטים את המקרה בבית המשפט - לאחר 6 שנים - כדי להטיל ספק באמינות הכתוב במסמכים שהוגשו מטעמן. מדובר בשוטרת שביצעו את המוטל עליהן במסגרת שירותן ונאלצו לדווח על מקרה קשה ומפחיד שחווי. אף להפך - העובדה שבפני בית המשפט היו העדות כנות מספיק כדי להגיד בפשטות שאינן זוכרות את המקרה, ושאין יודעות מדוע כתבו כך ולא אחרת, מעלה את אמינותן בפני גורמות לי לאמץ גם את הגרסאות הכתובות, כפי שהוגשו. לא הוצגה סיבה בגינה יבחרו השוטרת לשקר ולהמציא סיפור שלא היה ולא נברא כדי להפליל את הנאשם, ואיני רואה צורך לקבוע שכך היה ולא לתת אמון בהודעות ובדוחות שהוגשו מטעמן. על כן, אני **מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.**

אישום שני

18. גם בנוגע לאישום זה השאלה המרכזית היא שאלת הזיהוי. אין מחלוקת שהאופנוע המדובר נגנב, והמתלונן זיהה את האופנוע שבסרטוני מצלמות האבטחה כאופנוע שלו (ת/11). בעניין זה יובהר שהנאשם ויתר על עדותו של המתלונן בנוגע לאישום זה (פרו' מיום 7.7.21).

19. כאן, בסרטונים שנלקחו ממצלמות האבטחה (ת/10) נראה אדם רוכב על אופניים לבנות שעליהן תלוי מכשיר

Bluetooth, זהות לאופניים איתן נתפס הנאשם (שאף עליהן היה אותו מכשיר - ת/4), נכנס למנהרה, ויוצא ממנה כעבור מספר דקות, רכוב על אופנוע שדווח שנגנב. בכך יש כדי להביא לקביעה שמדובר בנאשם גם במקרה הזה. האופניים איתן נתפס, ומכשיר ה-bluetooth שעליהן, הן מאפיין ייחודי, והעובדה שגם האדם שבסרטון - שכפי שייכתב לעיל, יש עוד פרמטרים המביאים לקביעה שמדובר בנאשם - רכב על אופניים זהות, לא מותירה ספק שמדובר באותו אדם.

20. לזאת יש להוסיף, כמובן, את הבגדים שלבש, בשלושת הפעמים בהן נצפה, דבר שכבר אינו יכול להיחשב כמקרי בלבד, וכן את דברי השוטר חדד שאמר שהנאשם מוכר לו, ועל כן זיהה אותו בסרטונים.

21. יפים גם כאן הדברים שצוטטו לעיל בנוגע להרשעה על פי ראיות נסיבתיות.

22. לאור כל האמור לעיל, אני **מרשיעה את הנאשם בעבירת גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין.**

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשפ"ב, 11 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים